

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

Στη διασταύρωση ΤΕΧΝΩΝ

Εργάστηκα στην Κρατική Πινακοθήκη για εννιά χρόνια και έζησα τις κτηριακές, διοικητικές και καλλιτεχνικές περιπέτειες της κρατικής συλλογής κυπριακής τέχνης από κοντά. Έμπρακτα, μέσω της έκθεσης έργων, και θεωρητικά, μέσω της συγγραφής της ιστορίας της εγχώριας εικαστικής τέχνης από μελετητές, η κατηγορία των «πατέρων» της κυπριακής ζωγραφικής ήταν περιγραμμένη, ιεραρχημένη, χωρίς προοπτικές για περαιτέρω έρευνες ή αποκαλύψεις. Ο Κώστας Στάθης ήταν παντελώς άγνωστος. Η ιστορία του είναι πρωτοφανής για τα

δεδομένα του τόπου, ο οποίος είναι πολύ μικρός για να χάνονται άνθρωποι τέτοιου μεγέθους και σημασίας. Χαίρομαι που πριν από δύο Κυριακές η Μαρίνα Σχίζα δημοσίευσε αφιέρωμα στο έργο του Στάθης, στις λεπτομέρειες της επανα-ανακάλυψής του, σ' αυτούς που βρήκαν, παρουσίασαν, ανέλυσαν την κληρονομιά του. Έτσι μπορώ να περάσω από τα εικαστικά στα θεατρικά. Η Ευρυδίκη Περικλέους-Παπαδοπούλου πρωτόγραψε το θεατρικό «Ανδρόνικος ή ο Ζωγκράφος» το 2005. Το πολυπρόσωπο στην πρώτη εκδοχή θεατρικό αναμορφώθηκε σε μονόλογο και παρουσιάστηκε φέτος στο PLAY ON σε επιμέλεια της Μαρίας Μανναρίδου-Καρσερά. Με ουσιαστική, όπως αντιλαμβάνομαι, συμβολή της σκηνοθέτριας-επιμελήτριας, τα πρόσωπα γύρω από τον κεντρικό ήρωα μετατέθηκαν στον εσωτερικό του κόσμο, αναλόγως με τον ρόλο που έπαιξαν στη μοίρα του, με το αποτύπωμα που άφησαν στο έργο του. Σωστή είναι η στοχοθέτηση – η ανάπλαση της ψυχοσύνθεσης του δημιουργού με τη σκιαγράφηση των κοινωνικών συνθηκών του τόπου και της εποχής καθόρισε το αποτέλεσμα. Βρέθηκε η φόρμα του κατακερματισμένου, αναστατωμένου λόγου, των χρονικών αναδρομών, του νοερού διαλόγου με συναισθηματικά σημαίνουσες μορφές. Βρέθηκε η φόρμουλα της ανάμιξης βιογραφικών στοιχείων του πρότυπου του «Ανδρόνικου», Κώστα Στάθης, των λυρικών αναπτύξεων των εννοιών που επέλεξε να προβάλλει η συγγραφέας και των φοβιών και εμμονών που διαφαίνονται στο έργο του καλλιτέχνη, όπως ο «αρκόσιοιρος», η αρρώστια, ο εγκλεισμός, ο θάνατος. Ο Νεκτάριος Θεοδότου δάνεισε τη φωνή και τη μορφή του, αλλά και την υποκριτική του ποιότητα στον «Ανδρόνικο», έτσι ώστε η φόρμα του αναλογίου δεν περιόρισε την αισθητική εντύπωση. Κρίμα που η παρουσίαση στο Κέντρο Τεχνών δεν συνοδευόταν από προβολή πολλών έργων του Στάθης.